

סיפורי בגדים

יורם כרמי (46) מתל אביב, כוריאוגרף והמנהל האמנותי של להקת המחול "פרסקו", יצר מופע מבגדיה של אמו המנוחה

שפוספס, ויותר לא דיכרנו על כך. "אחרי התמודדות של שנה וחצי, אמא נפטרה. לפני מותה היא ביקשה ממני לראוג שתהיה לה הלווייה חילונית עם ארון, ושיגידו קדיש בעברית, לא באימית כמקובל. הבאנו להלווייה המטוליים, והשמענו שירים של זהו אלברט שטיין שהיא כל כך אהבה.

"בימי השבעה נשארתי בבית עם אמא, מוקף ריחות וזיכרונות. יום אחד, תוך כדי סידורים וניקיונות, גיליתי באחת המגירות קופסה שבה אמא שמרה את כל הפריטים מההופעות שלי, תוכניות, כתבות בעיתונים ומד כרזות. אחרי כן החלטתי להסתכל גם בארון הבגדים שלה. פתחתי, ומיד הציף אותי הריח של אמא. מצאתי בארון בגדים מכל מיני אירועים, תחפושות שתפרה לנו כשהיינו ילדים קטנים, נעליים, צעיפים ותכשיטים שאמא עיצבה בעצמה. כל מגירה בארון, כל מדף, פתחו אצלי זיכרון נוסף. הרי כל בגד שאדם משאיר אחריו מקפל בתוכו זמן ומזיקה וריח וצורת גוף, ולכל בגד יש סיפור משלו.

ומה הסיפור שלכם?

"חברותיה הטובות של אמא הביאו לי בגדים שהיא תפרה להן, וכך הצטברו אצלי 600 פריטי לבוש והתעורר פתאום הרחף ליצור מהם משהו, לגרום להם לחיות מחדש. חצי שנה לאחר מותה של אמא נולד המופע 'נשל', שכל התפאורה שלו היו בגדיה, ששבו לחיים על גופות הריקניים. הפסקול נלקח מטזיקה שהיא אהבה, הרקדנים היו קבורים מתחת לערימות הבגדים שלה, ובכל פעם הם הגיחו אל הבמה עם כנר אחד ונתנו לו חיים מתורשים. באמצע המופע נתתי קטע סולו עם שמלה ארוכה, וכשהחזקתי באחד משרווליה שוב הייתי לרגע הילד הקטן של אמא. בסיום המופע היו על הבמה בגדים שנתלו על קולב באורך 15 מטרים. זה היה מופע מרגש במיוחד לכל החברים והקרובים של אמא, כי הם הכירו באופן אישי את הבגדים שלה ואת כל הזיכרונות, אבל אחרי עשרים הצגות נגזתי אותם. למי רות הצלחתי, לא העליתי אותו יותר. הוא שירת את המטרה. מבחינתי, אמא לא מתה אי פעם. היא חיה דרך המופע, האסתטיקה, האמנות, המוזיקה, ההומור, ובכל פעם שעליתי על הבמה הרגשתי שאני 'מרבד' אותה. הפסקתי את אמא שלי ליצירת מחול יפהפיה.

"היום אני חושב לא פעם איך אמא התגדרה נחרצות לקר הייתה הריקוד שלי, ובסופו של דבר הייתה המוכנת הכי גדולה שלי."

השורה התחתונה:

"כל אדם מתאבל באופן אחר, וכל דרך היא לגיטימית. אמא נפטרה בגיל 68, ותמיד הרגשתי שהיה בה משהו שלא מומש, שערור היה צריך להגות ולחיות ולהספיק. היא חסרה לי כשמתות ובהצלחות, ודווקא עכשיו, כשהדרך ברורה, היא לא נמצאת בדי לראות את זה. הבגדים שלה, שרקזו אותה על הבמה, הפכו אותה לבת אלים, לנצח."

אמי בתיה ואני היינו תמיד דומים מאוד. היא הייתה אישה חריפה, דעתנית, ביקרית, לא מתפשרת, אמנית עם חוש אסתטי מציין ורגישות נפלאות. היא ואבי השקיעו בי הרבה מאוד. למדתי פסנתר קלאסי, וגרלתי בבית עם אווירה של תרבות ואמנות. "רגע לפני שהתחלתי תואר שני, החלטתי לצאת מהארון ולהגשים את החלום להיות רקדן. בגיל תשס"ו למדתי כלט אצל רינה שינפלה, אבל באחד השיעורים ברחתי הביתה אחרי שהבנות לעזני לי, ויותר לא שבתו לשם. פנישה מק רות עם רינה הובילה לסגירת מעגל, ובגיל 24 הבנתי שזה חוק ממני - אני רקדן. בשנת 1997 זכיתי ככוריאוגרף צעיר בפרס השני בתחרות 'טונגים במחול', ובשנת 2002 העליתי את הופעת הבכורה של 'פרסקו', להקת המחול שלי. "אמא לא אהבה את הבחירה שעשיתי. העובדה שאני גם חזמו וגם רקדן הייתה קשה לה לעיכול. במשך שבע שנים הקשר בינינו היה כעוס וטעון, וגם כשהזמנתי אותה ואת אמא להופעות שלי, זה היה לא פשוט. המשפחה שלי ושל בן זוגי רענו לא רצו להיפגש, ותי מיר הייתי צריך לפצל את הפגישות איתן.

"רק בשנת 2004, כשהעליתי את המופע 'בונקר', הל שינוי. ביקשתי מאמא עזרה בהכנת התפאורה, והיא תפרה, פיסת התפורים, הגזורים, החיטים ובעלי המלאכה השונים, וחגגה איתי את תהליך היצירה. זו הייתה הפעם הראשונה שהיה לנו מכנה משותף. אמא הייתה סוף סוף חלק מהעולם שלי. בערב הפתיחה הזמנתי אותה ואת אמא, וכי מובן שכולנו היינו נרגשים.

"אלא שהשמחה לא נמ' שכה זמן רב. כבר באותו לילה אמא התלוננה שהבטן כואבת לה, והבשורה הקשה לא אחרה לבוא: הרופאים אבחנו סרטן בשלוחות. מאותו רגע, הייתי צמוד אליה. הייתי מעורב בטייפולים והשתדלתי לעזור לה בלי לעשות לעצמי שום הנחות. "במהלך אותה תקופה היו לנו שיחות רבות. באחת מהן ניסיתי לדבר איתה על הימים הקשים שהיו לנו. היא אמרה רק 'אני יודעת שעשיתי טעות', אבל זה הספיק לי. הרגשתי שראוי לה על הזמן

אם גם לכם יש חוויה מיוחדת שעברתם, אירוע שאתם מתים לשתף בו אחרים, או משהו אישי ששמרתם בבטן ועכשיו אתם מוכנים לספר עליו - הנה, יש לנו כאן עמוד בשבילכם. צלצלו אלינו ל-03-6386951 או שלחו מייל farkash33@gmail.com ונחזור אליכם

